

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 1To/92/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4314011142
Dátum vydania rozhodnutia: 01. 03. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Stanislav Libant
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4314011142.1

Rozhodnutie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Stanislava Libanta a členov senátu JUDr. Štefana Hrvolu a JUDr. Petra Kaňu, v trestnej veci proti obžalovanému N. N., pre zločin sexuálneho násillia podľa § 200 odsek 1, 2 písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno a/ Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Levice zo dňa 02.11.2015, č.k. 4T/207/2014-341, na verejnom zasadnutí konanom dňa 1. marca 2016, takto

r o z h o d o l i :

Podľa § 319 Trestného poriadku, odvolanie obžalovaného N. N., nar. XX.XX.XXXX,

z a m i e t a,

pretože zistil, že nie je dôvodné.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom Okresný súd Levice (ďalej „súd I. stupňa“) uznal obžalovaného N. N. za vinného pre zločin sexuálneho násillia podľa § 200 odsek 1, 2 písmeno b/ Trestného zákona s poukazom na § 139 odsek 1 písmeno a/ a § 127 odsek 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v presne nezistenom čase od 06.10 hod. do 06.47 hod. dňa 15.06.2014 v F. v časti na ceste od F. E. pri telocvični T XX v smere na N. mlyn, cca 150 m od neho, na ceste, po ktorej išla poškodená Q. L., nar. XX.XX.XXXX smerom k N. mlynu, ako ceste vedúcej krížom do miesta jej bydliska v obci D. E., k nej pristúpil, po tom ako sa k nemu otočila ju bez udania dôvodu alebo inej príčiny zdvihol na svoje ramená čomu sa bránila, plakala, kričala, aby jej dal pokoj, odniesol ju cca 5 metrov od uvedenej cesty, kde ju zhodil na jej chrbát do trávy, pričom jej sťahol nohavice pod kolená, svoje nohavice si sťahol po členky, vyložil jej nohy na svoje plecia a minimálne tri krát jednorázovo vsunul jeho pohlavný úd do jej análneho otvoru i napriek tomu, že ona s tým nesúhlasila, s čím prestal až potom, ako mu niekoľkokrát uviedla, že má pohlavnú chorobu a zašpinil sa od stolice poškodenej, po čom vstal, obliekol sa a odišiel na neznáme miesto, čím týmto svojim konaním Q. L., nar. XX.XX.XXXX nespôsobil podľa lekárskej správy NsP Levice žiadne viditeľné známky po násillí ani pohlavnom násillnom akte v oblasti konečníka, a tohto konania sa dopustil,

hoci bol rozsudkom Okresného súdu Levice sp.zn. 3T 186/09 zo dňa 10.11.2009, právoplatným dňa 10.11.2009, odsúdený za zločin znásillnenia podľa § 199 odsek 1 Trestného zákona na trest odňatia slobody vo výmere 3 roky 5 mesiacov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Za to mu uložil podľa § 200 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 5 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov.

Podľa § 48 odsek 2 písmeno b/Trestného zákona ho na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 73 odsek 2 písmeno d/ Trestného zákona mu súčasne uložil ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Proti tomuto rozsudku podal ihneď po jeho vyhlásení odvolanie obžalovaný proti výroku o vine a treste, ktoré následne prostredníctvom obhajcu písomne odôvodnil.

V písomnom odôvodnení odvolania namietal aj konanie, ktoré napadnutému rozsudku predchádzalo.

V podrobnostiach namietal, že súd I. stupňa sa dostatočne nevysporiadal s výpoveďou samotnej poškodenej, ktorá v konaní pred súdom nebola vypočutá, nakoľko psychologička Mgr. Katarína Bieliková jej výsluch na súde neodporučila. Uspokojil sa s jej výpoveďou z prípravného konania, pričom najzávažnejšou pochybnosťou súdu je to, že sa dôsledne nezaoberal alkoholickým opojením poškodenej v čase, keď sa skutok stal. Táto sama potvrdila, že požívala alkoholické nápoje tak pred diskotékou ako aj počas nej a sama priznala požitie 6-7 poldecákov Tatranského čaju, ktorý je nepochybne silným alkoholom, pričom v konaní nebolo preukázané o aký silný alkohol sa jednalo, nakoľko sa jednalo o Tatranský čaj, ktorý sa predáva v 3 prevedeniach, pričom najsilnejší obsahuje vyše 70% podielu alkoholu. Samozrejme počet vypitých poldecákov mohol byť podstatne vyšší, teda aj v zmysle výsluchov svedkov U. E. a P. Z. bola poškodená v značnom stave opitosti, v takomto alkoholickom opojení vzhľadom na nízky vek preto poškodená nemohla jednoznačne vedieť opoznať osobu páchatela, popisovala ho ako osobu s briadkou, nevedela akej farby mal vlasy, pričom on (obžalovaný) briadku nikdy nemal. Ani u znalkyne PhDr. Zuzany Bielikovej sa poškodená bližšie k osobe páchatela nevyjadrovala, len uviedla, že to nebol róm, ale bol vyššej postavy. Aj matka poškodenej Z. F. potvrdila, že keď jej dcéra - poškodená prišla domov, bol z nej cítiť alkohol a bola unavená.

Svedkyňa - jeho matka Q. N., s ktorou mal byť stále spolu aj v čase spáchania skutku síce uviedla, že bola s ním stále, avšak asi len omylom uviedla, že s ním bola do 17.05.2014, pričom to bolo jednoznačne do 17.06.2014, kedy bol zadržaný. Jasne však uviedla, že pokiaľ bol vzatý do väzby, tak spávali ako bezdomovci spolu. Nie je preto v rozpore jeho tvrdenie, že v deň skutku spali spolu v F. na N. pri kotolni a práve táto svedkyňa podporuje jeho tvrdenie. Tak isto svedkyňa Z. U. potvrdila, že bola v neustálom telefonickom kontakte s ním a Q. N. a dobre vedela, že títo dvaja boli neustále spolu a preto skutok kladený mu za vinu spáchať nemohol.

Poprel spáchanie skutku a uviedol, že k priznaniu bol donútený fyzickou likvidáciou zo strany policajta Q. O., ako aj ďalších dvoch policajtov a preto došlo z jeho strany k priznaniu skutku. Avšak na hlavných pojednávaniach poprel jeho spáchanie a jednoznačne odôvodnil zmenu výpovede hrozbou fyzickej likvidácie zo strany policajtov.

V konaní nebol vypočutý na hlavnom pojednávaní P. Z. a jeho výpoveď bola iba prečítaná, pričom súd sa nemal vzhľadom k obsahu výpovede menovaného uspokojiť s prečítaním jeho výpovede, lebo skutočnosti uvádzané v jeho výsluchu nasvedčujú taktiež tomu, že poškodená bola v čase pred skutkom v značnom stave alkoholického opojenia a teda by nemohla jednoznačne opoznať osobu páchatela. Jedná sa o tak dôležitý dôkaz, ktorý by mohol súd presvedčiť o značnej opitosti poškodenej.

Vzhľadom k výpovedi samotnej poškodenej ako aj svedkov U. E. a P. Z. má za to, že v čase, keď sa skutok stal bola poškodená vzhľadom na vek v takom silnom alkoholickom opojení, že jednoznačne nemohla opoznať osobu páchatela a okrem jej opoznania na rekognícií dňa 18.06.2014 niet žiadneho iného priameho dôkazu, ktorý by ho usvedčoval ako páchatela tohto skutku. „Únava“ poškodenej, ako to popísala jej matka Z. F. mohla byť v skutočnosti spôsobená alkoholickým opojením a z vykonaných dôkazov nie je zrejmé v akom štádiu opitosti sa poškodená nachádzala. Takisto neboli zadokumentované žiadne biologické ani DNA stopy, ktoré by ho z tohto skutku usvedčovali. Doteraz vykonané dôkazy jednoznačne nenasvedčujú tomu, že osobou, ktorá mala spáchať tento skutok bol jednoznačne on.

Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok podľa § 321 odsek 1 písmeno b/, c/ Trestného poriadku zrušil v celom rozsahu a podľa § 322 odsek 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu I. stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znova prejednal a rozhodol, resp. ak by odvolací súd dospel k záveru, že vzhľadom na dôkazy vykonané prvostupňovým súdom nebolo jednoznačne preukázané, že skutok spáchal, navrhol oslobodiť ho podľa § 285 písmeno c/ Trestného poriadku v celom rozsahu spod obžaloby.

Na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu obžalovaný zotrval na podanom odvolaní. Zdôraznil, nad rámec písomných dôvodov odvolania, že súd I. stupňa nesprávne v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, že žalovaného trestného činu sa dopustil v skúšobnej dobe podmieneného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody.

Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu I. stupňa na opätovné dokazovanie, resp. keď odvolací súd dospeje k názoru, že jeho vina nebola preukázaná, oslobodiť ho spod obžaloby.

Prokurátorka Krajskej prokuratúry Nitra sa vyjadrila v tom zmysle, že napadnutý rozsudok považuje za zákonný a správny vo všetkých jeho výrokoch. Navrhla preto podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietnuť.

Krajský súd ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou - obžalovaným - nezistiac dôvody na postup v zmysle § 316 odsek 1, 3 Trestného poriadku, preskúmal podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom neopomenul skúmať, či vec neobsahuje chyby odvolaním nevytýkané, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Odvolací súd konštatuje, že súd I. stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní dokazovanie, okrem ďalej uvedenej výnimky, ktorú odvolací súd napravil doplnením dokazovania v rámci odvolacieho konania, v rozsahu dostatočnom na meritórne rozhodnutie, nakoľko zistil skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti (§ 2 odsek 10 Trestného poriadku) a pri vykonávaní dôkazov sa nedopustil takých chýb, ktoré by odôvodňovali zrušenie napadnutého rozsudku. Dôkazy podstatné pre náležité zistenie skutkového stavu veci (vyjmúc ďalej uvedené) vykonal zákonným spôsobom, tieto vyhodnotil v súlade s § 2 odsek 12 Trestného poriadku, pričom zistený skutkový stav aj správne právne posúdil.

Aj v odôvodnení napadnutého rozsudku v primeranom rozsahu podľa § 168 odsek 1 Trestného poriadku uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, preto aj odôvodnenie napadnutého rozsudku vo svojej podstate je vecne správne, pričom odvolací súd považuje za potrebné ho len argumentačne doplniť ďalej uvedeným spôsobom.

Reagujúc na odvolacie námietky odvolací súd konštatuje, že neobstojí tvrdenie odvolateľa, že o jeho vine zo spáchania žalovaného skutku nebol v konaní produkovaný žiadny priamy dôkaz.

Primárne sám obžalovaný sa v prípravnom konaní k jeho spáchaniu priznal podrobne opisujúc jeho pohyb a činnosť počas inkriminovanej noci až do rána vrátane priebehu samotného skutku (jeho priznávajúca výpoveď z 15.07.2014 bola na hlavnom pojednávaní čítaná postupom podľa § 258 odsek 4 Trestného poriadku).

Obžalovaný sa takýmto spôsobom k žalovanému skutku priznal v rámci výpovedí z 19.06. a 15.07.2014 pred vyšetrovatelkou a aj 21.06.2014 pred sudcom pre prípravné konanie v rámci rozhodovania o návrhu prokurátora na jeho vzatie do väzby.

Pri výpovedi z 15.07.2014 sa k nemu priznal za prítomnosti svojho obhajcu.

Svoju obhajobnú verziu, v zmysle popretia spáchania žalovaného skutku zmenil až na hlavnom pojednávaní 16.03.2015 (č.l. 227-228) tvrdiac, že k priznaniu bol donútený príslušníkmi polície. Policajný nátlak sám bližšie nekonkretizoval, nie je zrejmé čo mu kto povedal, vyhrážky ani fyzické násilie neuvádzal („bál sa policajta, ktorý bol prítomný pri výsluchu, že by mu mohol urobiť zle napríklad vo väzbe, že tam má nejakých kamarátov“). Nevysvetlil z akého dôvodu o tomto nátlaku nevypovedal pred sudcom pre prípravné konania a pred vyšetrovatelkou pri výsluchu, na ktorom vypovedal za prítomnosti svojho obhajcu.

O priebehu výsluchu z 15.07.2014 uviedol : „To čo je uvedené v zápisnici z prípravného konania som si vymyslel. Všetky skutočnosti a podrobnosti, ktoré som uvádzal okolo skutku som si vymýšľal.“

Z uvedeného teda vyplýva, že podrobnosti skutku si mal obžalovaný podľa vlastného vyjadrenia vymýšľať, nie to, že by bol príslušníkmi polície navádzaný ako má vypovedať alebo, že by podpisoval vopred pripravenú zápisnicu.

Za týchto okolností mal teda obžalovaný za predpokladu, že skutok nespáchal, o žalovanom skutku len tie informácie, ktoré vyplývajú z uznesenia o vznesení obvinenia. Vychádzajúc z tohto uznesenia - popisu skutku, ako aj jeho odôvodnenia však s ohľadom na jeho stručnosť obžalovaný nemohol disponovať mnohými detailmi inkriminovaného činu, o ktorých sám vypovedal (podľa neho „vymýšľal si ich“) a ktoré korešpondujú s výpoveďami poškodenej. Takto napríklad vedel, že poškodená mala čierne nohavice na gumičku (z výpovede poškodenej, ako aj zabezpečených vecných dôkazov - jej ošatenia, ktoré mala na sebe počas činu, táto mala čierne tzv. legíny). Ďalej vypovedal, že mu poškodená uvádzala, že má menštruáciu a popisoval (až expresívne) jej únik stolice a svoje pošpinenie, a celkový priebeh análneho styku v súlade s výpoveďou poškodenej.

Už v rámci výpovede z 19.06.2014 (pri ktorej vypovedal zhodne ako 15.07.2014), pred ktorou mu bolo doručené uznesenie o vznesení obvinenia z identického dňa teda uvádzal aj také podrobnosti o okolnostiach skutku, o ktorých sa nemohol dozvedieť z uznesenia o vznesení obvinenia, t.j. nemohol o nich vedieť, ak by pri skutku sám prítomný nebol.

Obžalovaný je ďalej jednoznačne usvedčovaný výpoveďou poškodenej a tým aj priamou svedkyňou žalovaného činu, ktorá spontánne a primerane veku aj s ohľadom na prežitú traumatizujúcu udalosť, opísala priebeh tohto činu. Pokiaľ v detailoch nevedela útočníka podrobne opísať (napr. farbu vlasov) alebo uvádzala jeho krátku briadku okolo úst (túto v čase skutku obžalovaný navyše mohol mať, keďže nebol zadržaný pri čine, resp. bezprostredne po ňom), toto, ako aj ďalšie drobné rozpory v jej výpovedi sú s ohľadom na jej vek aj povahu skutku racionálne vysvetliteľné a vo svojej podstate aj prirodzené, a z pohľadu dôkazného sú tak irelevantné, nakoľko v komplexe bola jej výpoveď spontánna, ucelená a logická.

V tomto smere odvolací súd napravil nedôslednosť súdu I. stupňa pri vykonaní dôkazu čítaním svedeckej výpovede poškodenej z prípravného konania. Súd I. stupňa totiž na hlavnom pojednávaní zo 16.03.2015 (č.l. 230) pri vykonávaní tohto dôkazu vyhlásil uznesenie v nasledovnom znení : „Podľa § 135 Trestného poriadku bude prečítaná výpoveď mladistvej svedkyne Q. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. E. č. XX.“

Z takto vyhláseného uznesenia však nie je zrejmé, ktorú svedeckú výpoveď poškodenej z prípravného konania súd I. stupňa čítal (výpoveď nie je označená dátumom ani s poukazom na konkrétne čísla listov vyšetrovacieho spisu), chýba taktiež odkaz na zákonné ustanovenie § 270 odsek 2 Trestného poriadku, hoci súd I. stupňa ho v odôvodnení napadnutého rozsudku (na strane 4) uvádza.

Takto vyhlásené uznesenie trpí nedostatkom jednoznačnosti a zrozumiteľnosti najmä z dôvodu, že poškodená v prípravnom konaní vypovedala ako svedkyňa dvakrát - 15. a 16.06.2014.

Súd I. stupňa pritom správne akceptoval požiadavku matky maloletej poškodenej nevypočúť ju na hlavnom pojednávaní s ohľadom na traumu, resp. jej prehĺbenie z prežitej inkriminovanej udalosti, ktoré by poškodenej jej opätovným výsluchom hrozilo, ktorá (hrozba) bola v ďalšom priebehu konania potvrdená aj správou psychologičky Mgr. Kataríny Bielikovej (č.l. 271), ktorú poškodená v súvislosti s touto udalosťou navštevovala a napokon aj výpoveďou znalkyne - psychologičky (z odvetvia klinickej psychológie detí aj dospelých) PhDr. Zuzany Bielikovej (závery znaleckého posudku - č.l. 159-160 a výpoveď znalkyne - č.l. 242-243).

Okrem už vyššie vytknutého nedostatku pochybil súd I. stupňa ďalej v tom, že hoci svedecká výpoveď poškodenej zo 16.06.2014 (vykonaná aj za prítomnosti psychológa) bola obrazovo a zvukovo zdokumentovaná (zvukovoobrazový záznam je pripojený na konci vyšetrovacieho spisu a prepis výpovede je na č.l. 58 až 77), tento dôkaz, vzhľadom na dôležitosť tejto jedinej priamej svedkyne inkriminovaného činu, nevykonal jeho prehratím.

Odvolací súd, dospejúc k záveru, že toto pochybenie možno napraviť doplnením dokazovania v odvolacom konaní, na verejnom zasadnutí 01.03.2016 uvedený obrazovozvukový záznam, s vylúčením verejnosti podľa § 249 odsek 3 Trestného poriadku, prehral pri aplikácii § 270 odsek 2, § 135 odsek 1, 2 Trestného poriadku.

K tomuto dôkazu obžalovaný uviedol, že táto svedkyňa - poškodená podľa neho je nedôveryhodnou, pretože deň po čine si na páchatela nepamätala, ale tri dni neskôr si už spomenula kto ním bol.

Táto svedecká výpoveď poškodenej je však presvedčivá, zrozumiteľná a nevyvolávajúca pochybnosti o tom, že poškodená vypovedá o okolnostiach, ktoré sama prežila, s čím korešponujú aj znalecké psychologické závery o jej osobnostných črtách a vierohodnosti jej výpovedi (č.l. 142-162).

Poškodená napokon obžalovaného ako páchatela inkriminovaného činu opoznala aj v rámci rekognície z 18.06.2014 (č.l. 110-117).

V tomto smere ohľadne odvolateľom namietanej nehodnovosti poškodenej, odvolací súd poukazuje aj na tú okolnosť, že bezprostredne po skutku v rámci zisťovania okruhu podozrivých osôb

bola ako osoba nachádzajúca sa v lokalite blízkej miestu činu osoba A. N., pričom v rámci rekognície z 15.06.2016 (č.l. 98-103) poškodená túto osobu (medzi figurantmi) ako páchatel'a inkriminovaného činu neopoznala (vylúčila, že medzi osobami jej fyzicky ukázanými je páchatel' tohto činu).

Pokiaľ v medziach dôkaznej situácie rezonovala aj otázka o možnosti, že si poškodená spáchanie inkriminovaného činu vymyslela, eventuálne nepravdivo označila za jeho páchatel'a obžalovaného s ohľadom na to, že sa obávala reakcie jej matky na fakt ňou vopred neoznámeného neskorého príchodu z diskotéky (ktorú obavu nezapierala a sama ju potvrdila), je nelogické také konanie poškodenej, že by v rámci jednej rekognície neopoznala žiadnu osobu ako páchatel'a a pri ďalšej rekognícii v rámci opoznávania inej podozrivej osoby už túto ako páchatel'a bez pochybností označila a opoznala.

Navyše stav poškodenej, v akom prišla domov, okrem nej samej popisovala ako svedkyňa aj jej matka Z. F., pričom tieto výpovede korešpondujú aj so zaistenými a fotograficky zdokumentovanými vecnými dôkazmi - in natura zaisteným šatstvom poškodenej (ušpinenie jej tela aj šatstva od stolice a menštruačnej krvi, zlý psychický stav poškodenej).

Aj tieto okolnosti tak podporne dotvárajú celkový obraz dôkaznej situácie vedúci k dôvodnému, pochybnosti nevzbudzujúcemu záveru o hodnovernosti výpovede poškodenej o tom, že žalovaný skutok sa stal a tento spáchal práve obžalovaný a nie iná osoba.

Pokiaľ ide o odvolateľom zdôrazňovaný odvolací argument, že poškodená bola v takom stave opitosti, pre ktorý nemohla páchatel'a (a teda ani obžalovaného) následne opoznať, tento je nepriliehavý zdokumentovanému dôkaznému stavu a preto ho ani nemožno akceptovať.

Bez pochybností bolo preukázané, že poškodená v noci, ktorá v ranných hodinách vyústila do inkriminovaného činu (vymedzeného časovo od 6.10 do 6.47 hod. dňa 15.06.2014 na základe údajov o zistených telefónnych záznamoch z mobilu poškodenej, keď tejto pred skutkom volala jej matka a poškodená bezprostredne po skutku volala na políciu) požívala alkohol v presne nezistenom množstve (s obchodným názvom „Tatranský čaj“) a s nezisteným percentuálnym obsahom alkoholu.

Túto okolnosť potvrdzuje sama poškodená, ako aj svedkovia (jej priatelia, s ktorými bola na diskotéke) U. E. a P. Z..

U poškodenej bola na základe dychovej skúšky v čase 08.21 hod. uvedeného dňa (č.l. 56) zistená hodnota 0,51 mg/l alkoholu v krvi. Poškodená bezprostredne po skutku oznamovala súdený trestný čin polícii, následne prišla domov, kde sa stretla s matkou, ktorá potvrdzovala schopnosť poškodenej normálne komunikovať a aj opísať čo sa jej stalo.

Bezproblémová komunikácia poškodenej po žalovanom skutku vyplýva aj z okolností jej prvotného kontaktu s príslušníkmi polície. Po ich príchode poškodená bola schopná popísať okolnosti inkriminovaného činu a priamo označiť miesto činu zdokumentované v zápisnici o obhliadke miesta činu (č.l. 93), ktorej sa sama zúčastnila. Napokon v identický deň (15.06.2014) v čase 13.20 až 14.00 hod. bola ako svedkyňa vypočúvaná, kde vypovedala ucelene a v logickej nadväznosti.

Vzhľadom na vyššie uvedené okolnosti preto neobstojí odvolací argument, že poškodená nebola schopná spoznať páchatel'a inkriminovaného činu.

Pokiaľ sa obhajoba domáhala osobného výsluchu svedka P. Z. ako dôležitého svedka ohľadne popisu miery ovplyvnenia poškodenej alkoholom a vytýka súdu I. stupňa, že jeho výpoveď z prípravného konania bola na hlavnom pojednávaní čítaná, odvolací súd poznamenáva, že z obsahu jeho výpovede z prípravného konania zo 16.07.2014 (č.l. 90-92) nevyplýva, že by už v tomto čase blízkom posudzovanému skutku vedel objasniť odvolateľom namietanú okolnosť (vedel len, že „pila alkohol, ale nevie čo pila ani koľko vypila“). Svedkom samotného inkriminovaného činu navyše nebol. Súd I. stupňa mal pritom splnené zákonné podmienky pre čítanie výpovede tohto svedka podľa § 263 odsek 3 písmeno a/ Trestného poriadku, t.j. aj bez súhlasu strán, nakoľko bolo preukázané, že tento svedok je pre dlhodobý pobyt v cudzine na účely trestného konania nedosiahnuteľný.

Pokiaľ ide o zmenenú obhajobu obžalovaného, že žalovaného skutku sa nedopustil, tejto správne súd I. stupňa neuveril a v tomto smere ju správne vyhodnotil ako vyvrátenú už inými, vyššie rozvedenými dôkazmi.

Svedkovia, ktorí mu mali robiť alibi v tom zmysle, že v inkriminovanom čase bol s jeho matkou, s touto bol v tom čase, keď žili bezdomoveckým spôsobom života každý deň a vždy celú noc, bez pochybností nepotvrdila ani jeho matka - svedkyňa Q. N., ktorej výpoveď je vnútorne rozporná vo viacerých aspektoch vrátane samotných časových súvislostí vo vzťahu k inkriminovanému činu. Spôsobilá v tomto smere potvrdiť alibi obžalovanému nebola ani výpoveď jeho sestry - svedkyne Z. U., ktorá s obžalovaným a jeho matkou ani nebola v rozhodnom čase vo fyzickom kontakte (len si telefonovali), čo platí aj o výpovedi svedka G. U. (ktorý len potvrdil, že obžalovanému občas nechal si privyrobiť a poskytol mu možnosť prespať „asi v letných mesiacoch“ roku 2014).

Z uvedených dôvodov aj odvolací súd dospel k záveru, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalovaný skutok sa stal, tento napĺňa zákonné znaky súdeného zločinu, a že tento spáchal obžalovaný.

Súd I. stupňa nepochybil ani pri ukladaní trestu obžalovanému, keď mu uložil trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov, čo predstavuje samotnú dolnú hranicu trestnej sadzby uvedenej v § 200 odsek 2 Trestného zákona (7 až 15 rokov odňatia slobody) po jej zvýšení o jednu polovicu v zmysle § 38 odsek 5 Trestného zákona z dôvodu opakovaného spáchania zločinu, správne uvedenému aj v skutkovej vete výrokovej časti napadnutého rozsudku, v dôsledku ktorej bolo obžalovanému namieste ukladať trest odňatia slobody v trestnej sadzbe 11 až 15 rokov.

Odvolací súd nezistil u obžalovaného žiadne mimoriadne okolnosti umožňujúce mu uložiť trest pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby v zmysle § 39 Trestného zákona, t.j. trest obžalovanému uložený napadnutým rozsudkom z pohľadu druhu aj výmery a spôsobom zodpovedajúcim všetkým zákonným kritériám pre ukládanie trestov uvedeným v § 34 Trestného zákona, hodnotil ako zákonný a spravodlivý.

Súd I. stupňa správne obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil v zmysle § 48 odsek 2 písmeno b/ Trestného zákona do ústavu na výkon trestu odňatia slobody so stredným stupňom stráženia, nakoľko obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním súdeného zločinu vo výkone trestu odňatia slobody pre úmyselný trestný čin - zločin znásilnenia podľa § 199 odsek 1 Trestného zákona mu uložený rozsudkom Okresného súdu Levice z 10.11.2009, sp.zn. 3T/186/2009, právoplatným v deň vyhlásenia, z výkonu ktorého bol podmienene prepustený 22.05.2012.

Na správnosti a zákonnosti obžalovanému uloženého trestu súdom I. stupňa pritom nič nemení ani odvolateľom inak dôvodne namietaná nepresnosť z odôvodnenia napadnutého rozsudku (na strane 10), že obžalovaný „trestnú činnosť spáchal v skúšobnej dobe podmienenečného prepustenia z výkonu trestu ...“, keď z odpisu registra trestov vyplýva, že skúšobná (dvojiročná) doba podmienenečného prepustenia mu uplynula 22.05.2014 (súdený trestný čin spáchal až 15.06.2014).

Výrok napadnutého rozsudku o uložení obžalovanému ochranného protialkoholického liečenia v ambulantnej forme (podľa § 73 odsek 2 písmeno d/ Trestného zákona) napokon správne zohľadňuje fakt uvádzaný obžalovaným vo svojej pôvodne priznávajúcej výpovedi, že čin spáchal pod vplyvom alkoholu, ako aj závery psychiatrického znaleckého posudku, vrátane odporúčajúceho návrhu na uloženie mu ochranného liečenia uvedeného druhu a formy s ohľadom na znalecky zistenú neliečenú alkoholovú závislosť obžalovaného a s ňou spojené riziko jeho protispoločenského konania.

Z týchto dôvodov odvolací súd odvolanie obžalovaného zamietol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

Na základe vyššie uvedených skutočností a citovaných zákonných ustanovení odvolací súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.